

Revendicare mobiliara

CAPITOLUL 1 : Despre revendicare in general

Ori de cate ori se vorbeste despre mijloacele juridice de aparare ale proprietatii, se au in vedere in primul rand si actiunile petitorii.

Actiunea in revendicare definita ca acea actiune reala si petitorie prin care proprietarul neposesor cere recunoasterea dreptului sau de proprietate si restituirea bunului sau de la posesorul neproprietar.

Putem vorbi de actiune in revendicare mobiliara sau imobiliara dupa cum obiectul sau este un bun mobil sau imobil individual determinat.

Caracterele juridice:

-actiune petitorie, intrucat prin ea se apara chiar dreptul de proprietate, pune in discutie existenta dreptului.

In acest sens, proprietarul trebuie sa dovedeasca ca el este titularul dreptului de proprietate.

-actiune reala. Caracterul este imprimat acestei actiuni datorita faptului ca ea se intemeiaza si apara insusi dreptul de proprietate care este un drept real.

scopul actiunii consta in restituirea bunului. De aici rezulta si conditia potrivit careia ea trebuie introdusa impotriva celui ce detine lucrul, fie in calitate de posesor sau de detentor precar.

Conditii de exercitare ale actiunii in revendicare

Actiunea in revendicare fie ca este mobiliara sau imobiliara trebuie sa fie introdusa de proprietarul exclusiv al bunului.

Exista insa si alte situatii:

- bunul detinut in coproprietate poate fi revendicat de la un tert dobanditor numai cu respectarea regulii unanimitatii: este admisa daca este introdusa de toti coproprietarii.
- bunul detinut in coproprietate nu poate fi revendicat de un coproprietar de la un alt coproprietar.
- bunul mobil al sotilor poate fi revendicat de unul dintre ei de la un tert dobanditor, aplicandu-se prezumtia mandatului tacit reciproc.
- bunul mobil al sotilor nu poate fi revendicat de unul dintre ei impotriva celuilalt sot cat timp nu a intervenit partajarea bunurilor sotilor fie in timpul fie dupa desfacerea casatoriei prin divort.

Temeiul juridic al acestei revendicari il reprezinta dreptul de proprietate al acestei persoane asupra lucrului.

Codul civil are in vedere numai revendicarea mobiliara in titlul consacrat prescriptiei, astfel ca regimul juridic al acestei actiuni a fost determinat de practica si de literatura juridica.

Dupa cum se preciza mai sus, pentru a vorbi despre o asemenea revendicare trebuie sa facem distinctie intre revendicarea bunurilor mobile si cea a bunurilor imobile. Si aceasta intrucat in timp ce in cazul imobilelor posesia naste o prezumtie simpla de proprietate ce poate fi rasturnata prin proba contrarie, in cazul mobilelor ea naste o prezumtie absoluta, *juris et de jure*, care nu permite dovada contrarie.

Actiunea in revendicare a unui bun mobil corporal ii sunt aplicabile dispozitiile dreptului comun si nu cele ale D. nr. 167/1958 intrucat acesta din urma nu vizeaza actiunile prin care se valorifica un drept real principal, cum este dreptul de proprietate.

CAPITOLUL II :Revendicarea mobiliara

SECTIUNEA I : Scurt istoric

In dreptul roman era consacrata cu privire la revendicarea bunurilor regula: *nemo plus juris ad alium transfere potest, quam ipse habet*, de la care nu exista derogare indiferent daca era vorba despre un bun mobil sau imobil. Astfel actiunea in revendicare era admisa ori de cate ori nu paratul nu invoca prescriptia achizitiva. Pentru mobile termenul de prescriptie era de 1 an in dreptul primitiv si de 3 ani in dreptul clasic. Nu se putea invoca insa prescriptia, ca mod de dobandire a proprietatii, atunci cand era vorba despre un bun furat sau pierdut.

Ulterior, actiunea in revendicare isi pierde din importanta, ajungandu-se ca proprietarul deposedat sa isi recupereze bunul pe calea unei actiuni personale, de exemplu izvorate dintr-un contract de depozit, imprumut, actiune ce poate fi intentata numai impotriva detentorului nu si impotriva tertului dobanditor de buna credinta.

In dreptul cutumiar francez, s-a impus regula “*meubles n’ont pas de suit*”, adica bunurile mobile nu pot fi revendicate.

Incepand din secolul al XIV-lea renaste dreptul roman si se ajunge la o readmisibilitate a actiunii in revendicare. S-a abandonat in timp insa acest sistem ppe considerentele ca pe de o parte atunci cand este vorba despre un bun mobil, deseori transmiterea proprietatii acestuia se face fara titlu, titlu care ar ingreuna circulatia mobilelor. Or bunurile mobile trebuie sa circule mai rapid decat cele imobile.

Abandonarea acestui sistem s-a facut insa treptat. Initial s-a micorat termenul pentru introducerea actiunii in revendicare mobiliara de la 30 de ani la 3 ani. Intr-o alta etapa, in cazul lucrurilor furate sau pierdute dobandite in targuri sau balci de un tert de buna credinta, revendicantul nu le putea obtine decat daca inapoia pretul dobanditorului de

buna credinta. Proprietarul ce s-a desesizat de bun in mod voluntar prin incredintarea lui altei persoane care la randul ei l-a instrainat unui tert dobanditor nu mai poate introduce actiune in revendicare.

Ulterior s-a ajuns la aplicarea regulii en fait de eubles la possession vaut titre.

In dreptul romanesc, Codul Calimach recunostea posibilitatea revendicarii bunurilor mobile, dar reclamantul trebuia sa indice semnele particulare ale bunului sau pentru a fi deosebit de altele de acelasi fel.

In caz contrar, revendicarea nu era primita decat daca dovedea ca paratul stia ca nu poate dobandi bunul ce era revendicat. Termenul de prescriptie era de 3 ani atunci cand bunul mobil era posedat cu buna credinta si de 6 luni pentru lucrul furat sau pierdut.

SECTIUNEA II : Consideratii generale

Pentru bunurile mobile, art.1 909 alin. 1 indica faptul ca “ posesia de buna credinta a bunurilor mobile valoreaza titlu de proprietate ”.

Regula consacrata initial in Codul civil francez de la 1804, exprimata prin: “*En fait de meubles la possession vaut titre*”, s-a considerat ca incalca doua principii de drept: *nemo plus juris ad allium transfere potest, quam ipse habet* precum si *resoluto jure dantis, resolvitur jus accipientis*.

S-a replicat insa ca aceasta regula vine sa asigure circulatia comerciala a bunurilor care “ circula rapid si nu lasa nici o urma, astfel ca ar fi aproape intotdeauna imposibil sa-l verifici si sa-l identifici ” (Portalis). Dar aceasta regula nu are in vedere decat bunurile mobile corporale neinmatriculate, bunuri care de obicei se transmit fara titlu intrucat acesta le-ar ingreuna circulatia.

De fapt, in cazul acestor bunuri, in anumite conditii, actiunea in revendicare ce priveste aceste bunuri, va fi respinsa, adevaratului proprietar opunandu-i-se art. 1909.

Art. 1909 are in vedere doua ipoteze:

A.Regula : lucrul nu este nici pierdut, nici furat

Pentru a fi aplicabila aceasta regula, deci pentru ca posesia sa valoreze titlul, ea trebuie sa fie cu adevarat constituita (reala : animus si corpus), sa fie utila (neviciata), sa fie de buna – credinta.

B.Exceptia : lucrul pierdut sau furat

Regula prevazuta in favoarea adevaratului propietar care poate sa-si revendice bunul cu conditia sa justifice faptul ca acesta i-a fost furat sau l-a pierdut.

Dar in practica se mai intalnesc si alte cazuri.

De exemplu, dacă posesorul lucrului este de rea – credință (hot, gasitor), atunci art. 1909 nu-și găsește aplicarea, iar revendicarea bunului de către adevăratul proprietar este posibilă în termenul de 30 ani.

O altă situație specială este cea prevăzută de art. 1910 C. civ. .

SUBSECȚIUNEA I : LUCRUL NU ESTE NICI PIERDUT, NICI FURAT

1909 alin. 1 are în vedere ipoteza în care bunul încredințat unui detentor precar este înstrăinat de acesta din urmă, unui tert de bună credință fără acordul și știerea adevăratului proprietar. Proprietarul revendică acest bun mobil de la tertul dobânditor.

1. Justificarea regulii înscrise în art. 1909 Cod civil

Art. 1909 așa cum se precizează mai sus reprezintă o importantă derogare de la două principii fundamentale, derogare absolută (în cazul prevăzut de alin. 1), respectiv relativă (în cazul prevăzut de alin. 2).

Primul principiu este acela că titularul dreptului de proprietate poate introduce oricând cu succes acțiunea în revendicare atunci când bunul se află la un posesor neproprietar.

Cel de-al doilea principiu , nemo dat quod non habet, este înlăturat întrucât ,imediat sau după îndeplinirea termenului de trei ani, este recunoscut că proprietarul tertului care a dobândit bunul de la un simplu detentor precar (alin. 1), de la hot, sau de la gasitor (alin. 2), după caz.

Această derogare corespunde unor justificări practice și beneficiază de o fundamentare juridică.

a. Justificare practică

Este evident că a fost considerată precumpanitoare bună credință a tertului dobânditor, care s-a încrezut în aparență de proprietate creată prin intrarea unui neproprietar în posesia bunului mobil , în raport cu lipsa de diligență a adevăratului proprietar constând fie în alegerea “ neinspirată ” a detentorului precar, fie în pasivitatea în privința urmăririi bunului pierdut sau furat înainte de împlinirea unui anumit termen.

Nu mai puțin relevantă este justificarea trasă din natura bunului, căci pentru circulația juridică a bunurilor mobile se redactează rareori înscrisuri, simpla predare a bunului efectuată în baza unui negotium juris translativ de proprietate marcând transferul dreptului. Ca urmare, în covârșitoarea majoritate a cazurilor, posesorul bunului mobil este și proprietarul acestuia.

Se înțelege, o dată mai mult, forța cu care se impune asupra tertului aparență de proprietate rezultată din deținerea la un moment dat a bunului de către un neproprietar.

b. Fundamentul juridic al regulii cuprinse in art. 1909 C.civ.

Intr-o opinie se considera ca este vorba despre o prescriptie instantanee. Posesorul bunului mobil devine proprietar prin prescriptie achizitiva fara a mai fi nevoie de vreo scurgere de timp. Printre argumentele aduse in favoarea acestei pareri, se regasesc si redactarea art.1909 (1), precum si asezarea lui in Codul civil.

Critica adusa acestei opinii este in principal aceea ca ea ignora faptul ca a prescrie presupune a dobandi proprietatea bunului prin posedarea lui un interval de timp. Pe de alta parte, aceasta ar duce la necesitatea unui just titlu real pentru posesor ceea ce ar restrange sfera de aplicare a lui 1909 (1).

Intr-o alta opinie, s-a considerat ca regula cuprinsa in 1909 (1) nuneste altceva decat un nou mod de dobandire a proprietatii prin efectul legii. S-a aratat insa ca aceasta opinie nu explica fundamentul teoretic al regulii, mecanismul pe care se intemeiaza si in baza caruia actioneaza ci doar constata rezultatul practic care rezulta din art. 1909.

Altii autori au aratat ca regula instituie o prezumtie legala de proprietate cu caracter absolut.

Majoritatea autorilor au fost insa de acord ca se instituie prin art 1909 (1), o prezumtie absoluta de proprietate “ juris et de jure ”.

2. Conditiiile aplicarii art. 1909 (1).

Regula existenta in 1909 alin. 1 “ en fait de meubles la possession vaut titre “presupune indeplinirea anumitor conditii.

1. Se au in vedere bunurile mobile corporale nesupuse inmatricularii.

In mod exceptional, art. 1909 alin. 1 se aplica si anumitor categorii de bunuri incorporale cum ar fi titlurile la purtator ce au valoarea incorporata in titlu: actiunile societatilor, obligatiunile emise de stat, de societati, certificatele de proprietate. In legatura cu acestea trebuie spus ca ele pot fi obiect de posesie, aceasta fiind ratiunea pentru care 1909 le este aplicabil.

2. Art. 1909 alin. 1 priveste bunul ut singuli si nu universalitatea in sine. De aceea, el nu poate fi invocat de unul din mostenitorii universali sau cu titlu universal cu privire la intreaga masa de bunuri. Cel mult, in conditiile in care un mostenitor dovedeste ca a posedat pentru sine unul din mobilele acestei succesiuni, poate invoca acest articol, dar numai cu privire la bunul privit ut singuli.

Textul nu are in vedere nici fondul de comert, fie ca este privit ca o universalitate, fie ca este privit ca o valoare incorporala.

3. Dupa cum bunul este proprietate privata sau de stat se apreciaza si posibilitatea invocarii art. 1909 alin. 1.

Bunul aparținând domeniului public al statului este imprescriptibil extinctiv, art.134 pct. 4 și 5 din Constituție prevăzând ca aceste bunuri sunt exclusiv obiect al proprietății publice și sunt inalienabile.

Concluzia este că în cazul acestor bunuri, acțiunea în revendicare poate fi introdusă oricând, împotriva oricărui posesor, fie că este de bună sau de rea credință.

Bunul aparținând domeniului privat al statului este supus dreptului comun, dacă legea nu prevede altfel.

4. Nu este aplicabilă regula “ posesia de bună credință valorează titlu ”

nici cu privire la bunurile accesorii ale unui imobil care nu devin imobile prin destinație, și nici cu privire la bunurile mobile prin natura lor dar care au devenit imobile prin destinație. Într-o decizie s-a arătat că nu se poate invoca art. 1909 alin. 1 pentru a păstra mobilierul unui apartament atunci când s-a admis acțiunea în revendicare cu privire la restituirea apartamentului, pe motivul că mobilierul este un bun mobil pentru care posesia de bună credință valorează titlu de proprietate. Mobilierul face parte din acea categorie de bunuri mobile accesorii unui bun imobil, dar care își păstrează caracterul de bun mobil. Prin urmare nu se poate restitui apartamentul dar să se țină mobilierul.

5. Art. 1909 alin. 1 poate fi invocat numai de tertul dobânditor care dobândind bunul de la un detentor precar, îl crede pe acesta din urmă adevăratul proprietar al bunului.

La rândul său, adevăratul proprietar a încredințat bunul de bună voie detentorului precar. Detentorul precar nu poate invoca împotriva adevăratului proprietar art. 1909 alin. 1 întrucât el este obligat prin contractul ce există între cei doi să restituie bunul. Acțiunea în restituire a adevăratului proprietar se transformă în acțiune în despăgubiri atunci când lucrul a fost înstrăinat. Avantajul acțiunii în despăgubiri față de acțiunea în revendicare este evident. În timp ce acțiunea în despăgubiri poate fi introdusă împotriva detentorului chiar dacă acesta a înstrăinat bunul, acțiunea în revendicare poate fi introdusă împotriva posesorului neproprietar, mai mult, ea poate fi paralizată în condițiile în care posesorul neproprietar invocă art. 1909 alin. 1.

Dar, evident proprietarul poate introduce acțiunea și împotriva detentorului precar, trebuind să dovedească anume că este proprietar în timp ce celălalt este doar un detentor precar.

Pe de altă parte, interesul de a introduce acțiunea în revendicare împotriva detentorului precar rezultă din :

acțiunea în revendicare este imprescriptibilă, iar bunul scapă de sub concursul celorlalți creditori ai debitorului (detentor precar).

O situație specială se întâlnește atunci când nu se poate vorbi de existența unei acțiuni personale pe care să se poată baza adevăratul proprietar, el având în

aceasta situatie la dispozitie numai actiunea in revendicare. De exemplu, uzufructuarul si nudul proprietar sunt instituiti prin acelasi legat. Nudul proprietar are la dispozitie actiunea in revendicare in timp ce uzufructuarul ar avea la dispozitie actiunea confesorie.

In conditiile in care sunt intrunite elementele constitutive, detentorul precar ce instraineaza lucrul proprietarului, savarseste infractiunea de abuz de incredere. Tertul dobanditor de buna credinta nu suporta consecintele savarsirii faptei de catre detentorul precar.

De altfel intr-o speta s-a aratat ca art 1909 (1) este aplicabil “ ori de cate ori adevaratul proprietar al unui bun mobil corporal l-a incredintat unei alte persoane cu titlu de inchiriere, imprumut etc., iar acesta din urma l-a instrainat unui dobanditor de buna credinta , prin simpla intrare in posesie a bunului , dobanditorul devenind proprietar.” In aceasta calitate dobanditorul poate sa-si revendice bunul de la orice persoana ce l-ar detine fara drept inclusiv de la proprietarul anterior care prin efectul art. 1909 si-a pierdut titlul. Buna credinta a tertului dobanditor este prezumata conform art.1899 alin. 2 Cod civil. Proprietarul initial are deschisa o actiune in daune contra detentorului precar, actiune care insa nu inlatura dreptul de proprietate al dobanditorului de buna credinta.

In aceasta ipoteza, in situatia in care intervine rezolutiunea, anulara, revocarea instrainarii facuta de proprietar detentorului, detentorul isi pastreaza aceasta calitate, el nu este posesor, deci el nu poate invoca art. 1909.

Adevaratul proprietar are actiune personala izvorata din contract, dar trebuie sa dovedeasca precaritatea posesiei si existenta obligatiei de restituire.

El mai are la indemana si posibilitatea introducerii actiunii in revendicare impotriva detentorului precar.

In general, ori de cate ori detentorul precar incheie un contract de instrainare cu un tert dobanditor de buna credinta, acesta din urma poate invoca art. 1909 Cod civil.

Proprietarul nu are drept de urmarire a bunului mobil in schimb are drept de preferinta fata de ceilalti creditori ai detentorului.

1909 alin. 1 se aplica si in cazul in care tertul dobanditor a dobandit bunul mobil de la un mostenitor aparent.

5. Conditiiile posesiei pentru a se putea invoca art. 1909 alin. 1:

“ In cazul bunurilor mobile corporale posesia creeaza in favoarea posesorului o prezumtie absoluta de proprietate ce nu poate fi rasturnata prin proba contrara”.

In cazul in care se introduce o actiune in revendicare impotriva posesorului unui bun mobil corporal, el nu este obligat sa dovedeasca proprietatea ci doar faptul posesiei. In acest moment, proba contrara revine celui ce vrea sa-si dovedeasca dreptul de proprietate.

Dovada posesiei se poate face cu orice mijloc de proba inclusiv martori si prezumtii, indiferent de valoarea bunului intrucat se dovedeste posesia ca stare de fapt.

- a. reala – sa existe in acelasi timp atat animus cat si corpus in persoana tertului dobanditor, si sa detina realmente lucrul.

Daca bunul nu a fost predat inca , tertul dobanditor nu poate opune proprietarului revendicant dispozitiile art. 1909 C. civ. deoarece nu are inca posesiunea bunului.

Stapanirea materiala a bunului poate fi atat directa cat si indirecta. Este suficient ca posesorul sa aiba bunul la dispozitia sa, de exemplu detine in exclusivitate cheile unei cladiri, pentru a se considera ca este singurul posesor al bunurilor mobile ce sa fasesc inaintea sau atunci cand cumpararea unor arbori taiati se afla in posesia acestora din momentul in care arborii au fost marcati.

In schimb, o posesiune “ corpore alieno ” nu poate echivala cu o stapanire materiala a bunului, spre exemplu inapoierea cheilor unui dulap in care bunul mobil este incuiat, nu realizeaza o posesie efectiva.

- b. utila – sa fie neviciata, adica pasnica, publica si neprecara. Dupa cum se observa, nu se cere conditia ca posesia sa fie continua si aceasta intrucat art.1909 presupune o prescriptie instantanee: “ Lucrurile miscatoare se prescriu prin simplul fapt al posesiunii lor, fara a fi nevoie de vreo scurgere de timp”.

In practica judiciara, s-a considerat ca aplicarea art.1909 C.civ. implica o posesie utila, dispozitiile sale fiind inaplicabile in cazul unei posesii echivoce, cand de exemplu mai multe persoane folosesc in comun anumite bunuri.

Nu se cere conditia continuitatii sau ca posesia sa fie neintrerupta intrucat aceste conditii intervin numai in cazul unei posesii durabile ce trebuie sa se prelungeasca in timp pentru a conduce la prescriptie achizitiva or art. 1909 vorbeste de o prescriptie instantanee.

Conditia posesiei de a fi netulburata se confunda deseori cu conditia buneii credinte. Intr-adevar posesia trebuie sa fie de buna credinta iar acest lucru nu poate fi conceput pentru cel care se pune in posesie in mod violent.

Violenta poate vicia posesia atat la inceperea posesiei cat si in cursul exercitarii ei. Cu toate acestea regula instituita de art. 1909 alin.1 se aplica in momentul inceperii posesiei si implica existenta buneii credinte la intrarea in posesie.

Cu privire la violenta ulterioara savarsita in cursul posesiei, art. 1851 C. civ.: “ posesia este tulburata daca este nefondata sau conservata prin acte de violenta in contra sau din partea adversarului posesiunii”. Conform acestui text, ar rezulta ca posesia trebuie sa fie cosiderata viciata indiferent daca violenta inervine la intrarea in posesie sau posterior acestui moment, adica pe parcursul exercitarii ei, iar in acest din urma caz, indiferent daca este o violenta activa sau pasiva. Exista autori care considera ca violenta posteroara intrarii in posesie nu viciaza posesia bunurilor mobile decat in ipoteza in care imbraca o forma activa, iar nu si in

situatiile in care este pasiva, respectiv atunci cand posesorul foloseste forta pentru a-si apara posesia bunului intrucat el este victima faptelor de violenta fara insa a le comite.

Posesia trebuie sa fie publica. In practica, clandestinitatea poate fi constatata in caz de succesiune. Astfel daca posesorul unui bun pe care mostenitorul legal il cauta si care provine dintr-o succesiune, ascunde respectivul bun sau neaga in fata succesorilor ca l-ar detine, iar ulterior acest bun este descoperit, posesia celui in cauza este viciata prin clandestinitate iar apararea ca bunul i-ar fi fost remis de la defunct ca dar manual, nu poate fi primita, posesorul neputand invoca art. 1909 (1) pentru a impiedica revendicarea.

Posesia trebuie sa nu fie echivoca. Echivocul este intalnit in cazul celor care au convietuit cu defunctul si invoca fiecare din ei posesia bunurilor mobile care i-au apartinut.

Posesia trebuie facuta sub titlu de proprietar, nu trebuie sa fie precara. In cazul in care este precara nu se poate invoca art. 1909.

Detentorul precar are stapanirea materiala a bunului dar detine lucrul pentru altul, are corpus dar lipseste animus.

Cu toate acestea in practica s-a decis ca, creditorul gajist caruia un debitor i-a dat in gaj un bun care nu-i apartine, desi il detine cu titlu precar, pentru ca are un drept real asupra lucrului poate opune prevederile art.1909 alin. 1 in cazul revendicarii de catre adevaratul proprietar cu conditia bunei credinte.

Pentru tertul dobanditor de buna credinta, aparenta de drept este mai puternica intrucat se intemeiaza pe buna credinta a lui.

In conditiile in care detentorul precar a incheiat un contract translativ de proprietate cu tertul cu privire la bunul mobil sau in ipoteza in care detentorul precar dobandise proprietatea asupra bunului mobil dar titlul sau fusese anulat, aceasta transmitere va avea efectul de a “ purga viciul ” care plana asupra titlului transmitatorului in conditiile in care dobanditorul este de buna credinta.

In aceasta situatie, aparenta de drept acopera in egala masura atat lipsa titularului transiterii (tradens), cat si pe aceea a viciilor titlului noului posesor (accipiens), cu conditia ca acesta din urma sa fie de buna credinta.

In ceea ce priveste caracterul regulat al posesiei se prezuma pana la proba contrara care urmeaza a fi administrata de cel ce o contesta. Cel ce poseda un bun mobil are de facut numai dovada imprejurarii de fapt a posesiei.

In practica judecatoreasca s-a decis ca fata de dispozitiile art. 1909 C. civ. care creeaza o prezumtie de proprietate in favoarea posesorului bunului mobil, acesta nu este obligat sa faca dovada proprietatii in conditiile art. 1909 C.civ., ci numai dovada imprejurarii de fapt a posesiei. Odata aceasta dovada facuta, proba

contrarie incumba aceluia care doreste sa-si dovedeasca dreptul de proprietate, de exemplu atunci cand pretinde ca detinatorul bunului este un detentor precar.

Cel care revendica bunul trebuie sa dovedeasca fie ca posesorul este de rea credinta fie ca posesorul posedea bunul mobil in baza unui titlu care il obliga la restituire sau cu titlu precar.

c) sa fie o posesie de buna credinta – tertul dobanditor nu cunoaste faptul ca nu a dobandit de la adevaratul proprietar. De altfel, ori de cate ori tertul dobanditor va fi de buna credinta, si posesia va fi de buna credinta.

Conditia bunei credinte, nu rezulta din 1909 ci ea este ceruta de un text ce constituie o aplicatie a acestui articol. Este vorba de art. 972 C.civ.: “ Daca lucrul ce cineva s-a obligat succesiv a da la doua persoane este mobil, persoana pusa in posesiune este preferita si ramane proprietara, chiar cand titlul sau este cu data ulterioara, numai posesiunea sa fie de buna credinta ”.

Din interpretarea acestui articol, se deduce ca posesia de buna credinta duce la dobandirea proprietatii asupra bunului atunci candproprietarul vinde bunul succesiv la doua persoane.

In lumina art.1909 alin.1, ipoteza art.972 are in vedere pe vanzatorul – detentor precar al bunului mobil, in raport cu primul cumparator care este adevaratul proprietar. Daca al doilea cumparator intra in posesia bunului, el va fi in lumina art. 1909 alin.1 un tert dobanditor care a devenit proprietar al bunului daca si numai daca posesia sa este de buna credinta.

Momentul la care trebuie sa existe buna credinta, este cel al intrarii efective in posesia bunului neavand importanta faptul ca ulterior acestui moment tertul a realizat ca nu a dobandit de la adevaratul proprietar.

Buna credinta se prezuma.

Separat de buna credinta nu se cere existenta unui titlu, iar ca element constitutiv al acesteia el poate fi putativ (exista numai in imaginatia posesorului), si chiar viciat (inexistent din punct de vedere juridic sau lovit de nulitate). Ca urmare el nu trebuie dovedit.

Nu mai apare necesara conditia bunei credinte pentru cel care a dobandit bunul mobil de la un tert care si el l-ar fi dobandit cu bunacredinta de la acelasi detentor precar. Posesorul actual poate, chiar daca ar fi de rea credinta sa invoce dispozitiile art. 1909 (1) nu in nume propriu, ci in numele autorului sau.

Cu alte cuvinte ori de cate ori aceste conditii vor fi indeplinite, actiunea in revendicare mobiliara va fi respinsa, tertul invocand 1909 alin.1.

SUBSECTIUNEA II : LUCRUL PIERDUT SAU FURAT

Aceasta ipoteza are in vedere fie situatia :

- a. in care bunul a fost pierdut sau furat de la adevaratul proprietar si dobandit de un tert de buna – credinta
 - b. in care bunul a fost pierdut sau furat de la adevaratul proprietar si dobandit de un tert de buna – credinta in anumite conditii.
 - c. in care desi bunul a fost pierdut sau furat de la adevaratul proprietar, el se afla la gasitor, hot sau la un tert de rea credinta.
- a. Acestei ipoteze ii sunt aplicabilele dispozitiile prevazute de art.1909 alin.2.

De fapt, se poate spune ca art.1909 alin.2 suspenda aplicarea dispozitiilor art.1909 alin.1 C.civ., pana la expirarea unui termen de 3 ani ce incepe sa curga de la data pierderii sau furtului.

Ipoteza art.1909 alin.2: “ Cel ce a pierdut ori i s-a furat lucrul il poate revendica in curs de 3 ani, din ziua pierderii ori furtului, de la cel la care il gaseste, ramanand acestuia regres impotriva celui de la care il are. ”

Conditii pentru a fi aplicabil art.1909 alin. 2:

1. desesizarea involuntara a bunului de la adevaratul proprietar. Se observa ca pentru a se putea vorbi de aplicarea acestui articol trebuie ca iesirea bunului din patrimoniul adevaratului proprietar sa se fi facut fara voia acestuia.

Desesizarea involuntara presupune: furtul, pierderea bunului dar si talharia, pirateria, pierderea din neglijenta si chiar datorita fortei majore.

Prin “ furt ” in sensul prevazut de art. 1909 alin. 2 se intelege luarea unui bun mobil in posesiune, fara stirea si impotriva vointei proprietarului.

Asa cum au precizat unii autori, cuvantul furt trebuia perceput “ in intelesul sau tehnic de sustragere frauduloasa ”.

Nu se aplica in cazul gestiunii frauduloase, abuzului de incredere sau inselaciunii intrucat in aceste cazuri desi vointa proprietarului a fost inselata, el s-a deposedat voluntar de bun.

Prin “ pierdere ” se intelege o deposedare datorata fie neglijentei proprietarului, fie neglijentei unui tert, fie chiar unui eveniment de fota majora sau caz fortuit.

Actiunea in revendicare nu este conditionata de stabilirea caracterului penal al faptei sau de condamnarea faptuitorului. De asemenea reclamantul in revendicare nu este obligat sa dovedeasca cine este autorul furtului.

1. bunul se afla in momentul revendicarii la un tert dobanditor de

buna credinta.

Tertul este de buna credinta in conditiile in care el nu stia ca a dobandit bunul mobil de la un neproprietar (hotul sau gasitorul bunului mobil).

2. este vorba despre un bun mobil corporal de regula (cu exceptia

anumitor bunuri mobile incorporale precum titlurile de valoare, actiunile, obligatiunile...), privit ut singuli (nu este aplicabil in cazul unor universalitati), este in proprietate privata, nu este accesoriu al unui mobil, nu face parte din categoria acelor bunuri supuse inmatricularii.

3. tertul dobanditor exercita asupra bunului revendicat o posesie reala,

utila, de buna credinta. Se observa ca una din conditiile puse mai sus este aceea a bune credinte a dobanditorului. Dealtfel ori de cate ori, tertul este de buna credinta se concluzioneaza ca si posesia exercitata de acesta este de buna credinta.

4. dovedirea de catre reclamant a urmatoarelor:

- el a fost posesorul lucrului, anterior desesizarii involuntare de bunul mobil revendicat. Prin revendicare se pretinde restituirii bunului mobil ce in realitate apartine celui ce-l pretinde, care anterior l-a posedat.
- bunul a iesit din patrimoniu fara voia sa, caci daca ar fi iesit cu voia sa n-ar mai exista posibilitatea revendicarii. In aceasta situatie bunul ar fi parasit patrimoniul ca urmare a acordului de vointe sau drept urmare a exprimarii vointei unilaterale a proprietarului.
- bunul revendicat este identic cu cel furat si gasit. Cerinta este ca reclamantul sa dovedeasca faptul ca bunul pe care il revendica este identic cu cel furat si gasit si nu faptul ca este similar, intrucat pe de o parte temeiul acestei actiuni il reprezinta dreptul de proprietate, iar pe de alta parte prin actiunea in revendicare se pretinde recunoasterea dreptului de proprietate asupra unui bun individual determinat si se cere restituirii acestui bun, asupra caruia poarta dreptul de proprietate, si nu a altuia.

In cazul in care conditiile de mai sus sunt indeplinite, si adevaratul proprietar a introdus actiune in revendicare impotriva tertului dobanditor de buna credinta, actiunea va fi admisa in conditiile in care ea este introdusa in termen de 3 ani de la data pierderii sau furtului bunului respectiv.

In cazul in care actiunea este introdusa dupa expirarea acestui termen, actiunea in revendicare va fi respinsa iar posesia tertului dobanditor va valora titlu.

Desi posesia de buna credinta nu valoreaza titlu daca actiunea in revendicare este introdusa inainte de expirarea termenului de 3 ani, totusi ea ii da posibilitatea tertului dobanditor sa se regreseze impotriva hotului sau gasitorului.

Dupa ce actiunea este admisa, bunul restituit adevaratului proprietar, tertul dobanditor va putea introduce actiune in regres impotriva celui de la care a dobandit bunul si care era un hot sau o persoana ce gasise bunul pierdut de adevaratul proprietar.

Cu privire la natura termenului de 3 ani, au existat in literatura de specialitate controverse.

Intr-o opinie s-a considerat ca este un termen de prescriptie, s-a adus critica : exista posibilitatea ca tertul dobanditor sa dobandeasca bunul dupa trecerea a 3 ani de la desesizare.

Intr-o alta opinie, a fost considerat un termen de prescriptie achizitiva, aducandu-se critica : termenul nu se calculeaza de la data intrarii in posesie a tertului dobanditor de buna credinta, ci din ziua pierderii sau furtului.

In sfarsit, intr-o opinie majoritara s-a aratat ca acest termen este un termen de decadere intrucat daca in acest termen nu se introduce actiunea in revendicare, se ajunge chiar la pierderea dreptului de proprietate asupra lucrului. Termenul opereaza o suspendare a aplicarii regulii inscise in alineatul 1 al art. 1909C.civ., conform caruia posesia de buna credinta a bunurilor mobile valoreaza titlu de proprietate.

b) In aceeasi ipoteza ca si cea de mai sus, cu singura deosebire ca tertul dobanditor de buna credinta a dobandit bunul furat sau pierdut de la un loc public, unde asemenea operatii se fac curent si in mod obisnuit, balci, targ, negustor care vinde asemenea lucruri, atunci proprietarul care revendica bunul, va trebui sa platesca tertului dobanditor pretul pe care acesta l-a platit. Solutia aceasta il protejeaza numai pe tertul dobanditor de buna credinta.

Dupa cum se observa posesia de buna credinta in acest caz, face ca odata cu restituirea bunului catre adevaratul proprietar, acesta din urma sa fie obligat sa-i plateasca tertului ce este de buna credinta si ce a dobandit bunul in anumite conditii, suma pe care acesta a platit-o cu titlu de pret. Dreptul de regres impotriva hotului sau gasitorului revine in acest caz proprietarului ce i s-a restituit bunul si care a restituit tertului pretul platit. Este evident ca in acest caz particular, s-a dorit ca riscul insolvabilitatii hotului sau gasitorului sa fie suportat de proprietar, fiind protejat tertul de buna credinta.

Dupa cum se arata mai sus, actiunea in revendicare nu este conditionata de stabilirea caracterului penal al faptei sau de condamnarea faptuitorului. De asemenea reclamantul in revendicare nu este obligat sa dovedeasca cine este autorul furtului.

Restituirea bunului se poate face fie ca urmare a introducerii actiunii in revendicare cu respectarea conditiilor prevazute de lege pentru admiterea ei intr-un proces civil, sau cu caracter accesoriu in fata instantei penale. Bunul se poate restitui persoanei vatamate intr-o forma procesual penală atunci cand ridicarea bunurilor de la tertul neinculpat realizeaza finalitatea unei actiuni in revendicare mobiliara. Aceste masuri nu pot fi dispuse si executate decat in cazurile si in conditiile in care insasi actiunea in revendicare a bunului mobil sustras ar fi posibila. In doctrina, in aceasta situatie s-a prezentat ca solutie

corelarea dispozitiilor prevazute de codul de procedura penala cu cele ce repleteaza regimul juridic al actiunii civile in revendicare mobiliara.

Pentru bunurile mobile care apartin domeniului public al statului, **regula** este: *posesorul este prezumat a fi proprietarul bunului revendicat pana la proba contrarie*, cu exceptia bunurilor publice prin natura lor sau prin destinatia legii, in procesul penal, restituirea acestor bunuri este posibila oricand, indiferent de perioada de timp care a trecut de la data deposedarii partii civile si chiar daca bunurile au fost instrainate unui tert de buna credinta.

Pentru bunurile mobile proprietate privata, restituirea se poate face oricand, numai in ipoteza tertului dobanditor de rea credinta. In ipoteza tertului dobanditor de buna credinta :

- bunurile mobile proprietate privata pot fi ridicate in procesul penal, de la tertul de buna credinta si restituite partii civile numai in termen de 3 ani de la data la care au iesit din patrimoniul proprietarului fara voia lui.
- nu pot fi ridicate in procesul penal ori de cate ori tertul poate invoca in favoarea sa dispozitiile art. 1909 alin. 1 Cod civil, de exemplu: desi in sarcina detentorului precar se retine o infractiune pentru care s-a pornit procesul penal, se constata ca proprietarul s-a desesizat voluntar de bun, incredintandu-l inculpatului vinovat de abuz de incredere.

Atunci cand sunt indeplinite conditiile art. 1909 alin. 2 Cod civil, bunul nu poate fi ridicat daca partea vatamata a renuntat la dreptul de a fi despagubita.

Creditorii platiti de inculpat din sumele sustrate nu pot fi obligati la restituire daca nu au cunoscut provenienta sumelor respective.

Observatie

Desi revendicarea in general este guvernata de principiul *titularul dreptului de proprietate poate introduce oricand actiune in revendicare* si cel conform caruia *nemo dat quod non habet*, art. 1909 deroga de la amandoua.

Astfel, art.1909 alin.1 instituie prezumtia absoluta de proprietate in favoarea tertului dobanditor de buna credinta.

Alin.2 al aceluiasi articol, instituie prezumtia relativa de proprietate in favoarea tertului dobanditor de buna credinta pana la expirarea termenului de 3 ani de la data pierderii sau furtului bunului mobil, care devine absoluta dupa expirarea acestui termen.

- a. In cazul in care bunul mobil se afla la gasitor sau hot nu este aplicabil art.1909.

Este o solutie justa intrucat art.1909 vine sa asigure protectia celui care cu buna credinta intra in posesia unui bun de la o persoana pe care o considera proprietar.

Consecinta este aceea ca actiunea in revendicare a adevaratului proprietar impotriva celui ce a cunoscut ca nu a dobandit de la adevaratul proprietar va fi admisa, posesia de rea credinta nevalorand titlu de proprietate.

Odata stabilit faptul ca in materie mobiliara revendicarea este posibila de la posesorul de rea credinta, mai ramane de stabilit care ar fi termenul in care s-ar putea face o astfel de revendicare.

Parerele sunt impartite.

Unii autori considera ca o astfel de actiune este imprescriptibila extinctiv, dreptul de proprietate fie asupra unui mobil sau imobil nestingandu-se prin neuz.

Altii invocand art.21 din D. nr.167/1958 coroborat cu art. 1890 C.civ. o considera prescriptibila in termen de 30 de ani:

“ Toate actiunile, atat reale cat si personale, pe care legea nu le-a declarat imprescriptibile si pentru care nu s-a definit un termen de prescriptie, se vor prescrie prin 30 de ani, fara ca cel ce invoca aceasta prescriptie sa fie obligat a produce vre-un titlu si fara sa se poata opune reaua credinta ”.

Curtea Constitutionala s-a pronuntat asupra exceptiei de neconstitutionalitate a dispozitiilor art. III din Decretul nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167/1958 privitor la prescriptia extinctiva care a fost ridicata intr-o cauza civila avand ca obiect actiunea in revendicare mobiliara, prin care reclamantul a solicitat restituirea de catre Ministerul de Interne a unei sabii de Toledo si a unui stilet lucrat in filigran, pe care le predase, la cererea autoritatilor vremii, in perioada 1948-1950.

In cadrul procesului, ca urmare a faptului ca Ministerul de Interne s-a aparat prin invocarea prescrierii dreptului la actiune conform prevederilor art. III din Decretul nr. 218/1960, instanta a invocat din oficiu neconstitutionalitatea acestor prevederi legale.

Textul art. III din Decretul nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167/1958 privitor la prescriptia extinctiva, a carui neconstitutionalitate a fost invocata din oficiu de instanta judecatoreasca, are urmatorul continut: "Dreptul la orice actiuni avand ca obiect restituirea, in natura sau prin echivalent, a unui bun intrat, inainte de data publicarii decretului de fata, in posesiunea statului, in aceea a unei organizatii cooperatiste sau a oricarei alte organizatii obtesti, fie fara nici un titlu, fie in cadrul procedurii prevazute de Decretul nr. 111/1951, se prescrie prin doi ani socotiti de la data cand a avut loc intrarea in posesiune.

Prin acelasi termen se prescrie si dreptul de a cere executarea silita in domeniul oricarui titlu executor in urma exercitarii vreunuia dintre drepturile la actiune la care se refera alin. 1.

Dispozitiile art. 13-17 inclusiv cele de fata."

S-a decis in sensul ca in situatia drepturilor nascute in temeiul unor acte normative anterioare Constitutiei din 1991, care si-au produs si epuizat efectele inainte de intrarea in vigoare a acesteia, nu se mai pune problema ca respectivele acte normative sa poata fi declarate neconstitutionale si, pe cale de consecinta, drepturile in discutie sa fie desfiintate.

Avand in vedere si alte motive, Curtea Constitutionala a respins exceptia de neconstitutionalitate.

Dupa cum s-a aratat si anterior, discutia referitoare la prescriptibilitatea sau imprescriptibilitatea actiunii in revendicare mobiliara (in ipoteza in care nu sunt aplicabile art. 1909 si art. 1910 Cod civil), nu este nici pe departe incheiata.

Totusi majoritatea autorilor considera dreptul la aceasta actiune imprescriptibil.

CAPITOLUL III : Solutii privind actiunea in revendicare a unui bun mobil proprietate a statului

Dupa cum bunul este proprietate privata sau de stat se apreciaza si posibilitatea invocarii art. 1909 alin. 1.

Bunul apartinand domeniului public al statului este imprescriptibil extinctiv, art.134 pct. 4 si 5 din Constitutie prevazand ca aceste bunuri sunt exclusiv obiect al proprietatii publice si sunt inalienabile.

Concluzia este ca in cazul acestor bunuri, actiunea in revendicare poate fi introdusa oricand, impotriva oricarui posesor, fie ca este de buna sau de rea credinta.

Regula in cazul acestor bunuri este: *posesorul este prezumat a fi proprietarul bunului revendicat pana la proba contrarie.*

De la aceasta regula exista urmatoarele exceptii:

1.Atunci cand statul revendica un bun care *prin natura lui* face parte din domeniul public exista o prezumtie absoluta de proprietate, *juris et de jure*, in favoarea statului: *statul revendicant are dovedit titlul de proprietate.*

2.Atunci cand statul revendica un bun care este proprietate publica *prin destinatia legii* exista o prezumtie de proprietate in favoarea statului pe toata durata in care bunul figureaza in domeniul public. Statul va trebui sa probeze ca acel bun a iesit potrivit legii din patrimoniul statului, precum si identitatea bunului revendicat cu cel aflat in posesiunea paratului.

Daca administreaza aceste dovezi, se instituie prezumtia ca bunul apartine statului daca si numai daca paratul posesor nu dovedeste un titlu valabil prin care a dobandit dreptul de proprietate chiar asupra acelui lucru (bunurile apartinand domeniului public devin alienabile si prescripibile daca au incetat sa mai fie afectate uzului public, respectiv atunci cand legea le-a redat circuitului civil).

Bunul aparținând domeniului privat al statului este supus dreptului comun, dacă legea nu prevede altfel.

CAPITOLUL IV : Efectele revendicării

Prin introducerea acțiunii în revendicare, reclamantul urmărește respectarea dreptului său de proprietate asupra bunului ce îi aparține precum și restituirea acestuia. Cu alte cuvinte proprietarul neposesor urmărește restituirea bunului sau de la posesorul neproprietar.

Dacă dovada celor afirmate de către reclamant în cazul bunurilor imobile constituie o probatio diabolica în cazul bunurilor mobile, după cum s-a arătat există situații în care acțiunea reclamantului este respinsă ori de câte ori sunt îndeplinite condițiile art.1909 pe care paratul îl poate opune.

Admiterea acțiunii în revendicare produce o serie de efecte, identice, în principiu, pentru bunurile mobile și pentru cele imobile.

Aceste efecte se evidențiază pe trei planuri importante:

1. restituirea bunului
2. restituirea fructelor produse de bun
3. acoperirea cheltuielilor efectuate în legătură cu bunul.

1. Prin revendicarea bunului mobil, reclamantul urmărește chiar restituirea bunului său, în natură, împreună cu toate accesoriile sale.

Restituirea bunului se va face ca efect al admiterii acțiunii în revendicare. Bunul se înapoiază liber de orice sarcini în ipoteza în care anterior restituirii paratul sau alta persoană l-ar fi grevat, conform regulii “*resoluto jure dantis, resolvitur jus accipientis*”.

Există situații în care restituirea în natură nu mai este posibilă. Soluția este diferită în funcție de cauza imposibilității de restituire astfel:

- atunci când bunul a pierit din caz fortuit, iar posesorul a fost de bună credință, riscul pieririi bunului îl suporta reclamantul proprietar caci *res perit domino*.

- atunci când bunul a pierit din cauza de forță majoră, iar posesorul a fost de bună credință, riscul pieririi bunului îl suporta reclamantul proprietar caci *res perit domino*.

- atunci cand bunul a pierit din caz fortuit, iar posesorul a fost de rea credinta, riscul pieririi bunului il suporta posesorul, care restituie contra valoarea bunului, cu excepti situatiei in care face dovada ca bunul ar fi pierit si la proprietar.

- atunci cand bunul a pierit din cauza de forta majora, iar posesorul a fost de rea credinta, riscul pieririi bunului il suporta posesorul, care restituie contra valoarea bunului, cu excepti situatiei in care face dovada ca bunul ar fi pierit si la proprietar.

2. Un alt efect al admiterii actiunii in revendicare este acela al restituirii fructelor bunului restituit. In legatura cu aceasta trebuie facuta distinctia:

a). posesorul a fost de buna credinta – fructele se cuvin acestuia pana la data introducerii actiunii in revendicare. De fapt se considera ca buna credinta a posesorului neproprietar inceteaza la aceasta data.

Dupa aceasta data, fructele se restituie proprietarului.

b). posesorul a fost de rea credinta – fructele se cuvin proprietarului.

In aceasta situatie posesorul de rea credinta este obligat sa restituie toate fructele lucrului mobil, percepute sau nepercepute, sau valoarea lor in situatia in care le-a consumat.

Cu toate acestea posesorul de rea credinta este indreptatit sa retina cheltuielile pe care le-a facut pentru intretinerea lucrului.

3. Admiterea actiunii in revendicare conduce la restituirea unui lucru a carui valoare a fost pastrata sau chiar marita fata de momentul iesirii sale din posesia adevaratului proprietar datorita unor cheltuieli efectuate de un neproprietar de natura sa ii saraceasca patrimoniul. In aceste conditii, se creeaza o imbogatire fara justa cauza a adevaratului proprietar care naste in sarcina sa o obligatie de restituire, in limita imbogatirii sale, catre posesorul neproprietar care a efectuat aceste cheltuieli.

Temeiul acestei obligatii, si anume imbogatirea fara justa cauza, explica de ce creditorul acestei obligatii este nu numai posesorul de buna credinta ci si cel de rea credinta.

De altfel art.484 Cod civil: “ Fructele produse de vre-un lucru nu se cuvin proprietarului decat cu indatorire de parte-i de a plati semanaturile, araturile si munca pusa de altii”, nu-l exclude de la aplicarea sa pe posesorul de rea credinta, or nu poate fi pus la indoiala faptul ca cheltuielile facute in legatura cu producerea fructelor se incadreaza in sfera cheltuielilor a caror acoperire incumba adevaratului proprietar.

Situatia cheltuielilor facute cu lucrul pe care il restituie:

a). cheltuielile necesare (care au trebuit facute pentru conservarea lucrului) – se poate pretinde restituirea lor atat de catre posesorul de buna credinta cat si de posesorul de rea credinta de la proprietar intrucat si acesta le-ar fi facut pentru conservarea bunului sau mobil.

b). cheltuielile utile (ameliorarile care nu sunt necesare dar sunt de folos intrucat sporesc valoarea bunului mobil) – restituirea lor poate fi ceruta numai partial, adica in masura

sporului de valoare realizat la momentul restituirii atat de catre posesorul de buna credinta cat si de catre cel de rea credinta.

c). cheltuielile voluptuarii (de simpla placere , facute de posesor pentru placerea lui personala si care nu maresc valoarea lucrului revendicat) – posesorul nu are dreptul la restituirea acestora. El poate sa ridice lucrarile facute cu aceste cheltuieli, daca ridicarea este posibila, fara a deteriora bunul revendicat.

In cazul in care bunului revendicat a suferit deteriorari pe perioada in care s-a aflat la posesorul neproprietar, sumele cuvenite pentru aceste deteriorari se restituie conform art.995 Cod civil: posesorul de buna credinta raspunde de deteriorarile ce-i sunt imputabile, iar posesorul de rea credinta raspunde de deteriorarile intervenite, inclusiv de cele datorate cazului fortuit, daca nu face dovada ca ele ar fi avut loc chiar daca bunul s-ar fi aflat la proprietar.

Se ridica intrebarea daca posesorul se bucura de dreptul de retentie pentru restituirea cheltuielilor necesare si utile.

Unii autori au raspuns afirmativ la aceasta intrebare, altii negativ iar ceilalti diferentiat. Astfel acestia din urma au recunoscut dreptul de retentie insa numai pentru posesorul de buna credinta nu si pentru cel de rea credinta.

ANEXA

Model orientativ de cerere de chemare in judecata pentru revendicare mobiliara

DOMNULE PRESEDINTE,

Subsemnatul (a) , domiciliat in

Chem in judecata si personal la interogatoriu pe paratul (a) , domiciliat (a) in , pentru

REVENDICARE MOBILIARA

respectiv , sa-mi plateasca cheltuielile de judecata pe care le voi face cu acest proces.

Motivele actiunii:

In fapt, la data de :

- am lasat in pastrarea paratului (ei) urmatoarele bunuri mobile: ,pentru ca nu aveam unde sa le depozitez si refuza sa mi le restituie;
- am pierdut urmatoarele bunuri: , care se gasesc la parat (a) si refuza sa mi le restituie;
- mi s-au furat urmatoarele bunuri mobile: , care se gasesc la parat (a) si refuza sa mi le restituie fiind astfel obligat (a) sa formulez aceasta actiune.

In drept, imi intemeiez actiunea pe dispozitiile art.1909 alin2

Cod civil.

Dovada actiunii o fac cu interogatoriul paratului, acte, expertiza, si urmatorii martori .

Depun actiunea in dublu exemplar pentru a se comunica paratului, chitanta de plata a taxei de timbru in valoare de lei si timbrul judiciar in valoare de lei.

Data depunerii Semnatura,

Domnului Presedinte al Judecatoriei

BIBLIOGRAFIE

Colin et Capitant, ed.3, vol I, pag. 918, citat in Hamangiu, Rosetti, Balanescu, Baicoianu, Tratat de drept civil roman, Editura “ Nationala ”, Bucuresti, 1929, vol.II, pag.141.

Hamangiu, Rosetti, Balanescu, Baicoianu, Tratat de drept civil roman, Editura “ Nationala ”, Bucuresti, 1929, vol.II, pag.141.

D. Alexandresco, Drept civil roman in comparatiune cu legile vechi si cu principiile legislatiunii straine, tomul XI, pag. 359.

George Plastara, Curs de drept civil roman, Editura Cartea Romaneasca, Bucuresti, vol. II, pag. 122;

Traian Ionascu, Ideea de aparenta si rolul sau in dreptul civil roman modern, Bucuresti 1942, pag. 389.

Constantin Stasescu, Drept civil, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti 1970, pag. 728-729.

Valeriu Soica, Corelarea dispozitiilor art.14 Cpp cu prevederile art. 1909-1910 C.civ., in Revista Romana de Drept nr. 10 / 1988.

Michelle Fontaine, Robert Cavalerie, Danielle Fouilhe, Droit, Les Edition Foucher, Paris 1990, pag. 177.

Gheorghe Beleiu, Drept Civil Roman. Introducere in dreptul civil. Subiectele dreptului civil., Casa de editura si presa " Sansa " SRL, Bucuresti 1994, pag. 210;

Constantin Crisu, Stefan Crisu, Ghidul Juristului. Dreptul civil, penal, comercial, muncii, familiei, locativ, administrativ, procesual civil si penal, Argessis 1996, pag. 182.

Corneliu Barsan, Maria Gaita, Mona Maria Pivniceru, Drepturile reale, Institutul European Iasi, 1997, pag.128.

Paul Mircea Cosmovici, Dreptul Civil. Introducere in dreptul civil, Editia a II-a revazuta si adaugita, Editura ALL, Bucuresti, pag.168-170

Eugenia T. Popa, Actiunea in revendicare, Lumina Lex 1998, pag. 120-146.

Camelia Toader, Romeo Popescu, Bogdan Dumitrache, Marian Nicolae, Institutii de Drept Civil. Curs selectiv pentru licenta 1999 – 2000, Editie revazuta si adaugita, Editura Press Mihaela SRL, Bucuresti 1999, pag.159.

Ion P. Filipescu, Dreptul civil. Dreptul de proprietate si alte drepturi reale, Editie revazuta si completata, Editura Actami, Bucuresti 1999, pag. 267-268.

Constantin Crisu, Codul Juristului, vol.I, Editura Juris Argessis, Arges 2000, pag. 235.

**

decizia civila nr. 864 din 1955, Tribunalul Suprem, Culegere de decizii, vol.I, pag. 70.

decizia nr. 1238 din 13 iunie 1960, Tribunalul Suprem, colegiul civil, Repertoriul de practica

judectoreasca in materie civila 1952-1969, pag. 177.

decizia nr. 302 din 31 martie 1965, Tribunalul Suprem, colegiul civil, Culegere de Decizii pe anul 1965, pag. 89.

decizia nr. 1018 din 10 octombrie 1966, Tribunalul Suprem, colegiul civil, Repertoriul de practica judiciara in materie civila pe anii 1952-1969, pag. 175

decizia nr. 1477 din 1966, Tribunalul Suprem, colegiul civil, in Revista Romana de Drept nr.5 / 1967, pag. 169.

decizia nr. 1177 din 1978, Tribunalul Suprem, Sectia penala, V. Papadopol, M. Popovici, Repertoriul alfabetic de practica in materie penala pe anii 1969-1975.

decizia civila nr. 144 din 1982, Culegere de decizii pe anul 1982, pag. 13.

decizia civila nr. 363 din 1984, Tribunalul Suprem, in Revista Romana de Drept nr.2 / 1985, pag. 68.

Decizia 159 din 14 octombrie 1999, Curtea Constitutionala